

opusdei.org

# Som Raskolnikov i St. Petersburg

Giuseppe Ghini,  
supernumerario i Opus Dei,  
professor i slaviske språk ved  
Universitetet i Urbino (Italia),  
far til tre barn, forteller  
hvordan hans liv fikk mening.

18.05.2007

Det andre året jeg studerte ved universitetet – det var i 1977 – kom jeg i en dyp krise. Den mest åpenbare grunnen var valget av fakultet, et helt feil valg, som ikke tilsvarte mine anlegg og mitt kall. Overgangen fra

kjemi til språk ved slutten av det andre året forbedret bare delvis min psykiske situasjon: krisen gikk ikke over. Det handlet om en dypere krise, en eksistensiell krise.

Jeg studerte, leste så mye jeg kunne, men alt virket underminert på dypet av meningsløshetens tærende mark. Folk vier seg til alt mulig, fyller tiden med ting av liten verdi og mister det nødvendigste av syne: følelsen for sitt eget liv. Alt virket uekte, tomt, det var bare til for å utfylle mangelen på mening, og mennesker stresset rundt som et meningsløst mylder av maur ved en mauttue...

Overgangen til humanistiske studier skjerpet enda mer kravet om mening. I stedet for å la denne søken holde seg i utkanten av studiene, etter timene i laboratoriet, hadde jeg nå virkelig plassert det i sentrum av mitt liv da jeg valgte studiet av den mest krevende, mest radikale

litteraturen, ”de fordømte spørsmålenes” litteratur, den russiske 1800-tallslitteraturen og fremfor alt Dostojevski.

Følgelig hadde den eksistensielle krisen liksom blitt formålet for mitt universitetsliv: jeg vandret rundt i Bolognas søyleprydete arkader fylt av samme tristhet som må ha fylt Raskolnikov i St. Petersburg, med samme søken etter en følelse av fylde, av absolutt ekthet. En følelse som jeg ikke for noen pris var beredt til å legge bort for å bøye meg for et liv bestående av ting, falske ting, ytre skinn.

Da jeg byttet fakultet ble jeg også kjent med en jente, eller rettere, jeg ble kjent med henne på nytt. Jeg hadde alltid kjent henne, men jeg hadde aldri tenkt at hun skulle være piken for meg. ”Så mange kvinner er vakre”, skrev H. Böll i de årene, ”og andre enda vakrere. Men bare en får

ditt hjerte til å danse.” Og slik var det: denne piken fikk mitt hjerte til å ”danse”. Denne piken, min hustru, så jeg straks som en person sendt fra himmelen, fra Herren selv for å hjelpe meg; det var ikke en konklusjon ut fra et resonnement, snarere en bestemt følelse av at Herren ikke hadde glemt meg, og at min bønn når jeg vendte meg til Ham hver kveld når jeg skulle sove, hadde blitt tatt imot, hadde blitt hørt.

Men problemet med meningen med mitt liv var der fremdeles, det som fikk meg til å leve ”med nervene på utsiden”, ytterst følsom overfor alt som lekket ut fra menneskers indre, fra dypet av mine medbrødre på denne jord. Ettersom jeg hadde fått en katolsk oppdragelse, selv om jeg ikke hadde noe bønneliv, bestemte jeg meg for å prøve den retningen: jeg meldte meg på et kveldskurs ved dominikanernes teologiske fakultet. Om formiddagen studerte jeg russisk

litteratur, om kveldene teologi. Jeg hadde et klart inntrykk av at det jeg gjorde og studerte ikke brakte meg nærmere meningen med livet, men snarere fjernet meg fra min søken, fra det eneste nødvendige. Den eksistensielle krisen fikk ikke noe svar i studiene.

En uke før avsluttende eksamen ble jeg invitert til en retrett. Ved en tilfeldighet, eller snarere ved Forsynets hjelp, hadde jeg kommet i kontakt med en advokat, medlem i Opus Dei, og han hadde straks invitert meg til en retrett. Etter at jeg hadde bedt en av mitt livs første rosenkranser, ble jeg sittende på en benk i den halvmørke kirken og lytte til ordene til en prest, enkle ord, men som virket rettet nettopp til meg. Presten snakket i du-form til meg, og gjentok grunnleggerens, Josemaría Escrivás ord: "Du som arbeider i verden skal ikke føre et slags dobbeltliv: på den ene siden et indre

liv, et liv i relasjon til Gud, og på den andre side, annerledes og atskilt fra dette, ditt familieliv, yrkesliv og sosiale liv. Tvert imot, det finnes bare ett liv, som består av kjød og ånd, og det er dette som skal være hellig og fylt av Gud. Ditt menneskelige kall er en del av ditt guddommelige. Du er kalt til å helliggjøre nettopp ditt arbeid og ditt miljø, det vil si ditt yrke, som fyller dine dager, som er din måte å være tilstede i verden på.”

Jeg gråt i halvmørket i Sta Katarinas kirke. Herren hadde husket meg for andre gang: mitt liv skulle ikke være fylt av betydningsløse ting, jeg trengte ikke gi opp søkingen etter det ene nødvendige for å bøye meg for et liv som bare var et skinn, ikke autentisk. Alt i min hverdag, også det som kunne virke mest betydningsløst, fikk en menneskelig og guddommelig betydning, en uendelig mening. Livet begynte.

Lyset fra den kvelden har aldri sluttet å lyse opp mitt og min families liv, mine studier og forholdet til mine venner; tvert om har disse lysene blitt til et kall som den hellige Josemaría nå og da tilføyer en umiskjennelig ”sødme” til.

---

pdf | dokument generert automatisk fra  
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/  
som-raskolnikov-i-st-petersburg/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/som-raskolnikov-i-st-petersburg/)  
(13.08.2025)